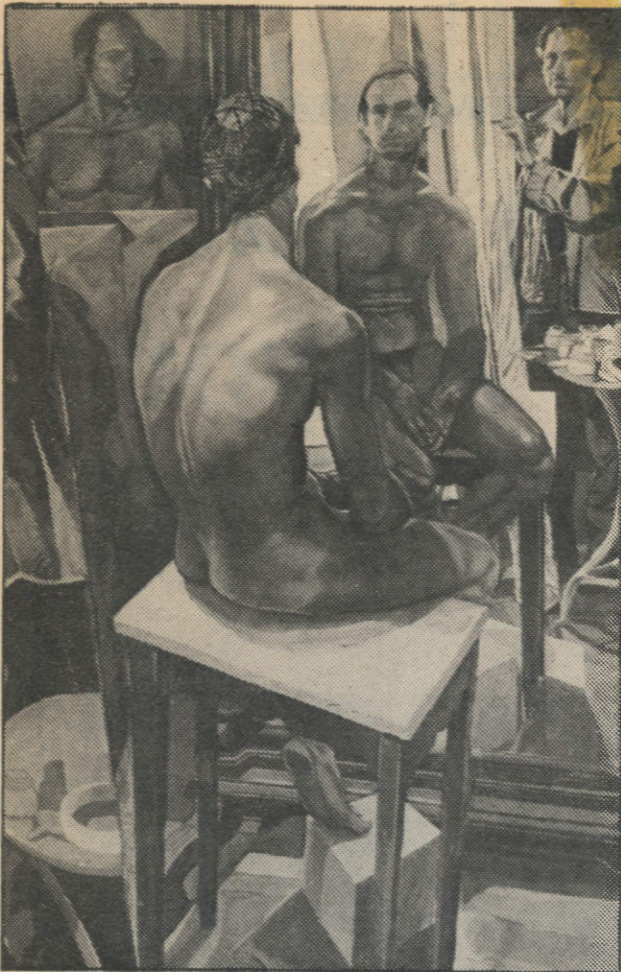

Άγιος 23, 2, 86

Πανόραμα

Αλέκος Λεβίδης

«Τσακωνόμαστε για τις δίκαιες καταβολές μας»

Της Παρασκευής Κατημερτζή

Ου παντός πλείν ες Κόρινθον. Δυστυχώς, γιατί στην περίπτωση ορισμένων ζωγράφων με κάποια ενδοστρέφεια — και τέτοιος είναι ο Αλέκος Λεβίδης — τίποτα δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει ή να αποδώσει έστω, την καταπληκτική αίσθηση που δημιουργούν τα έργα τους, μέσα στο φυσικό τους περιβάλλον, λίγες μόλις ώρες πριν αποσπασθούν από το εργαστήριο για να εκτεθούν σε δημόσια θέα. Βλέπεις θεόρατα γυμνά ανδρικά σώματα και αισθάνεσαι σαν να μπήκες ώρα πρωινή στο σπίτι ενός καλού φίλου και καθόλου σεμνότυφου που συνηθίζει να αφήνει την πόρτα του ανοιχτή. Η ομορφιά του διαξίφίζεται με μια ελαφρή αναστάτωση που προκαλεί. Πιο πέρα παρελαύνουν στη σειρά πορträιτα, όλα βασισμένα σε κάποιο ζωντανό μοντέλο και στην άκρη, ο ένας πίνακας μετά τον άλλο ξετυλίγουν ένα οδοιπορικό σε ησιώτικα τοπία. Αυτά είναι τα έργα που θα παρουσιάσει ο Αλέκος Λεβίδης, στον πιο θαλπερό δημόσιο εκθεσιακό χώρο, «Ωρα».

«Μου φαίνεται αδιανόητο, πώς, απόφοιτοι μόλις της Σχολής Καλών Τεχνών κάνουν τεράστιες εκθέσεις. Δεν μπορεί να είναι ώριμα αυτά τα πράγματα. Αν ήμουν δάσκαλος, θα τους έκοδα τα πόδια» θα πει ο Αλέκος Λεβίδης, σχολιάζοντας την γύρω του επικαιρότητα. Ο τόνος του δείχνει ελαφρά ακοιμισμένος καθώς συνεχίζει παρακάτω:

«Η προσπάθεια να σταθούμε εφάμιλλοι των Ευρωπαίων στη ζωγραφική είναι ουτοπιστική και αστεία. Το μόνο που μπορούμε κάποια στιγμή είναι να αντιγράφουμε, καθυστερημένα μάλιστα, ξένα τεράτσια. Το λέω με την έννοια ότι οι δικές μας προσπάθειες δεν ξεπληδάνε, ούτε σαν από τις ίδιες κοινωνικές ανάγκες. Σε μας ο μοντερνισμός ήταν ο Κόντογλου, ο Μόραλης, ο Τσαρούχης, ο Παπαλουκάς.

Από το '50 και πέρα, με την εισβολή του αφρημένου εξπρεσιονισμού κ.ά., το πράγμα ξαναγύρισε σ' ένα στείορο μοντέρνο ακαδημαϊσμό, όπου δεν τολμάς τίποτα, δεν ανοίγεις κανένα συρτάρι, αλλά απλώς, προσπαθείς προσπαθείς να προλάβεις το τελευταίο τρένο.

Ο Αλέκος Λεβίδης, δεν φοβάται, όπως θα πει, μήπως χάσει το τρένο. Μετά από μια διακοπή πολλών χρόνων, ξαναγύρισε στη ζωγραφική με την άνεση του ερασιτέχνη (υπό τη γλωσσική έννοια, διευκρινίζει). Η ιδέα ότι πρέπει να γεμίσεις κάποιες δεκάδες τετραγωνικά μιας γκαλερί με ομοιόμορφα και ομοιοκατάληκτα έργα, κάτι σαν σούπερ μάρκετ δηλαδή, μόνον σαν ένας κακώς εννοούμενος επαγγελματισμός μπορεί να εννοηθεί. Δεν μου φαίνεται φυσιολογική αυτή η ομοιογένεια του υλικού.

— Το ζήτημα όμως της ταυτότητας της ελληνικής τέχνης, δεν παύει να σας απασχολεί...

«Χονδρικά, το θέμα έχει μοιραστεί στους υπέρμαχους μιας ελληνικότητας άνευ ορίων και στους πολέμους αυτής της έννοιας στο όνομα μιας προοδευτικότητας. Αυτή η αντιπαράθεση, νομίζω είναι λάθος. Οι μεν, επικαλούνται κάποιες ρίζες, οι δε, τις ειρωνεύονται. Η ουσία είναι ότι εμείς σαν Νεοέλληνες και δη σαν αστικοί πληθυσμοί, δεν έχουμε καμιά συνεχή παράδοση, όπως έχει ο Άγγλος ή ο Γάλλος.

Ζούμε σε μια πόλη που έχει την ηλικία των πόλεων του Φαρ Γουέστ και τσακωνόμαστε για τις αιώνιες καταβολές μας. Η αλήθεια όμως είναι πως το αίτημα μιας ιδιαιτερότητας, που να έχει σχέση με τον κοινωνικό και ιστορικό χώρο όπου ζούμε, είναι πραγματικό. Κι ωστόσο έχουμε μια καταπληκτική ελευθερία να διαμορφώνουμε αυτό το πρόσωπο αντλώντας απ' όλη αυτή τη μεγάλη ιστορική πραγματικότητα, χωρίς να σκοντάφουμε σε θέματα καθαρότητας ή μη.

Ειδικά για τους ζωγράφους, δεν είναι τόσο εύκολο να πουν, όπως λόγου χάρη ο Ο. Ελύτης, ότι γράφει στην ίδια γλώσσα με τον Όμηρο, αλλά μπορούν να διδαχθούν από την προσαρμοστικότητα που έχει δείξει η ελληνική τέχνη στο πέρασμα των αιώνων, κορυφαίο παράδειγμα της δυνατότητας να φιλτράρει και να συνδυάζει διάφορους δρόμους καταλήγοντας σε ένα ολωσδιόλου πρωτότυπο αποτέλεσμα».

ΕΚΘΕΣΗ...
ολογία 29 ΦΕΒ. 1986

Ο Αλέκος Λεβίδης εκθέτει στην ΩΡΑ

Τη Δευτέρα εγκαινιάζεται στην γκαλερί 'Ωρα η δεύτερη ατομική έκθεση του ζωγράφου Αλέκου Λεβίδη. Η πρώτη ατομική του ζωγράφου έγινε επίσης στην 'Ωρα το 1982.

Ο Αλ. Λεβίδης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1944. Πήρε μαθήματα σχεδίου από τους Κ. Μαλάμο και Α. Κοντόπουλο. Παρακολούθησε σεμινάρια σκηνοθεσίας θεάτρου στο Πανεπιστήμιο του Θεάτρου των Εθνών, στο Παρίσι. Το 1976 συμμετείχε στην BIENNALE MORGAN'S PAINT στη Ραβέννα.

Ο ίδιος πιστεύει ότι ο μοντερνισμός σήμερα στη ζωγραφική αντιπροσωπεύει ό,τι και ο ακαδημαϊσμός στα τέλη του περασμένου αιώνα, δηλαδή την επίσημη και ευρέως αποδεκτή ζωγραφική γλώσσα. Γι' αυτό δεν αισθάνεται την ανάγκη να συμπορεύεται με μια πρωτοπορία. Ψάχνει και μελετάει τη ζωγραφική, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την Ελληνιστική περίοδο.

Τα καινούρια του έργα χωρίζονται σε τρεις ομάδες: αυτά που χιτζονται γύρω από την ανθρώπινη φιγούρα και αρχίζουν από πορträιτα για να καταλήξουν σε μεγάλες συνθέσεις, τις νεκρές φύσεις και τα τοπία. Οι φιγούρες

έχουν δουλευτεί με μοντέλο, οι νεκρές φύσεις και τα τοπία εκ του φυσικού.

Πρόκειται για μια ζωγραφική που βρίσκεται σε διάλογο με τη φύση και που χωρίς να χάνει προσπάθει να εισάγει μια άλλη πιο υποκειμενική άποψη. Αυτό το φιλτράρισμα του φυσικού μέσα από ένα προσωπικό δράμα ίσως είναι πιο φανερό στα τοπία, υπάρχει όμως σαν πρόθεση, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο, σ' όλα τα έργα και διαμορφώνει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους.

Σ.Σ.